Libor Fojtík:

Rudolf Jarnot

Slezská univerzita
Filozoficko-přírodovědecká fakulta
Institut tvůrčí fotografie
Opava, 2008

Libor Fojtík

Rudolf Jarnot

Bakalářská diplomová práce

Obor: Tvůrčí fotografie
Vedoucí práce: Prof. PhDr. Vladimír Birgus
Oponent: Mgr. Václav Podestát

Opava, 2008

Poděkování

Děkuji především za laskavost a poskytnutí ucelených informací, poskytnutí dobových materiálů, osobní vzpomínky, fotografovi Rudolfu Jarnotovi, Vojtěchovi Bartkovi za konzultace a Prof. PhDr. Vladimíru Birgusovi za vedení této práce.

Prohlašuji,

že práci jsem vypracoval samostatně a použil pouze citovanou literaturu. Pokud v textu uvádím přímou řeč, vycházím z osobního rozhovoru s autorem. Souhlasím, aby tato práce byla zveřejněna zařazením do knihovny FPF SU v Opavě a Uměleckoprůmyslového muzea v Praze a na internetové stránky ITF.

© 2008 Libor Fojtík

Obsah

Úvod ..... /05
Životopis ..... /07
Cesta k fotografii ..... /09
Fotografická tvorba ..... /14
Hory ..... /14
Krajina ..... /24
Reportážní a sportovní fotografie ..... /29
Příbor mé město ..... /32
Organizátorská a výstavní činnost ..... /35
Závěr ..... /39
Použitá literatura a rozhovory ..... /45
Jmenný rejstřík ..... /47
Obrazová příloha ..... /49

Úvod

Tuto diplomovou práci o Rudolfu Jarnotovi jsem se rozhodl napsat, jelikož jeho osoba je mi blízká nejen po fotografické stránce, ale i po stránce lidské. Na mé cestě fotografií byl jeden z prvních, který mě vedl a učil fotografickému vidění.

Po vstupu do příborského horolezeckého oddílu, jehož byl Rudolf Jarnot dlouhodobým členem, jsem zjistil, že v něm spatřuji člověka, který mě nejen učí jak správně vyfotografovat hory a přírodu, ale že v něm také mohu najít kamaráda, člověka, na kterého se lze spolehnout za jakýchkoli okolností, o kterých není ve vysokých horách nikdy nouze. V nepravidelných návštěvách mě učil jak správně vyvolávat a zvětšovat fotografie v temné komoře, hodnotit a vybírat tu „pravou" fotografii. Myslím, že potkat lepšího člověka na začátku mé fotografické cesty jsem si ani nemohl přát, vždyť

Rudolf Jarnot stál i při začátku fotografické kariéry příborského rodáka, mého pedagoga Vladimíra Birguse, který prohlásil již mnohokrát, že fotografický kroužek absolvoval od dvanácti let pod vedením Rudolfa Jarnota.

Jako člen Fotoklubu Příbor jsem se spolu s ostatními setkával a hodnotil fotografie v mapovém okruhu Vysočina, pořádal Diafony z různých koutů světa, vystavoval v galerii městského úřadu na náměstí v Příboře, kterou řídil Rudolf Jarnot. Je bezpochyby člověkem, který se obětoval a stále věnuje svůj volný čas a energii fotografii, autorem přínosným pro Moravsko Slezský kraj. Že jsem si zvolil jako téma své bakalářské práce právě jeho osobu, je, domnívám se, ten nejlepší způsob poděkování.

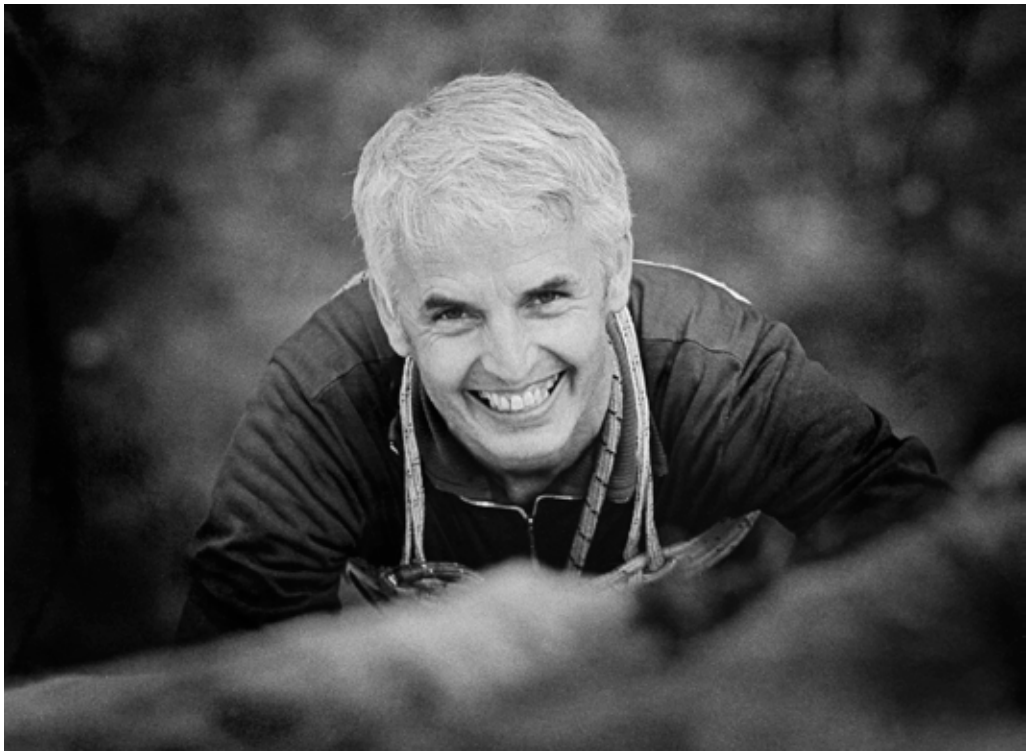

Portrét Rudolfa Jarnota

foto: H. Figallová

Životopis

Rudolf Jarnot se narodil 28.března 1934 v Českém Těšíně v malém železničním domku, který stál až do demolice při rozšiřováni trati na takzvaném „Demlochu" na Saské třídě. Dům k bydlení jim poskytla železnice, jelikož otec Rudolfa Jarnota, Ludvík Jarnot (narozen roku 1900), byl zaměstnán u dráhy jako telegrafista, později výpravčí vlaků.

Jeho matkou byla Terezie Jarnotová, rozená Tógelová, narozená ve Lvově roku 1902. Po několika letech, přesně roku 1938, se rodina stěhuje do Oder ke známým. Při zabrání Těšínska Polskem, roku 1938, se rodina opět stěhuje, později se vrací tentokrát do vesnice Louky nad Olzou, okres Karviná, kde opět bydlí v nádražním domku. Rudolf Jarnot je ze čtyř dětí druhý nejstarší, v Těšíně vychodil základní měšťanskou školu, a po té odchází studovat do Jihlavy na školní závod pletařský. V době ukončení studií v Jihlavě se

hlásí do zaměstnání v Příboře pro Moravskoslezské pletárny, hned rok po nástupu je roku 1954 povolán na vojenskou základní službu. Prvním rokem studuje poddůstojnickou školu, po té je velitelem družstva, následně četař a dodatečně na vojenských cvičeních, které probíhaly co dva roky, dosáhl hodnosti nadpraporčíka.

Po návratu z vojny v roce 1956 se hlásí na střední průmyslovou školu pletařskou na dálkové studium, při kterém je zaměstnán v Příboře jako vedoucí oddělení v Moravskoslezských plétárnách, později Loana. Potom pracuje v různých funkcích v tomtéž závodě až do důchodu, kam odchází 31.března roku 1994. Otec Rudolfa Jarnota coby vášnivý turista brával často své syny na túry do Beskyd a již tam se zrodila v Jarnotovi touha zdolávat vrcholy a potřeba neustále objevovat krásy přírody. Se svým o tři a půl roku starším bratrem tráví mnoho času jízdou na kole po těšínském regionu, stavěním horkovzdušných balónů či jinými sportovními aktivitami, nedaleko Českého Těšína v Těšínských Beskydech na místech, jakými jsou například Javorový, Velký Polom, Jablůnka a další. Již od útlého věku je aktivním lyžařem, později se vypracovává na instruktora lyžování a horolezectví. Od roku 1964 je členem horolezeckého klubu Nový Jičín. Jeho „horolezečtí učitelé" byli bratři Košárkové, s nimiž často lezl po skalách nejen Moravskoslezského kraje, ale i Slovenska a České republiky. Ve volných chvílích často navštěvuje oblasti Vysokých Tater, Roháčů a jiných pohoří, ve kterých se daly podnikat horolezecké výstupy. Následují výpravy do zahraničí, kde je účastníkem několika horolezeckých expedic na Fánské hory v Pamíru, do Alp, USA, a dalších. V roce 1959 se Rudolf Jarnot oženil s Ludmilou Jančovou, s níž přivedl na svět tři děti, které hned od mládí aktivně sportovali. Ostatně jeho dvě dcery se staly přebornicemi republiky dorostu v závodním lyžování. I v pozdějším věku, s přicházejícím stářím, je Rudolf Jarnot velice aktivním sportovcem, vitálním člověkem plným energie a životního elánu, neustále cestuje a lyžuje, velice často se toulá severomoravskou krajinou
v okolí Příbora, se kterou je jeho jméno už neodmyslitelně spjato. Dodnes žije se svou manželkou Ludmilou ve městě Příbor. S fotoaparátem v ruce hledá bez přestání v krajině svůj domov, své místo.

2008 Ostrava, Gelérie Opera.
„Mladé české fotografky“,
na vernisáži, foto: Vojtěch Bartek

Cesta k fotografii

Rudolf Jarnot zmáčknul poprvé spoušť fotoaparátu již v útlém věku, kdy se svým o tři a půl roku starším bratrem podnikal společné výlety na kolech. Zřejmě už v této době se rodí ona neutuchající potřeba fotografovat, dokumentovat své zážitky na světlocitlivý materiál.

Jeho prvním fotografickým přístrojem se stal Kodak box na svitkový film, který vlastní dodnes, ale už jej nepoužívá. Jako ostatní fotoaparáty, které posloužily Rudolfu Jarnotovi na jeho cestě fotografií, i on skončil ve výstavní vitrínce jako vzpomínka na staré časy.

Zmiňovaný fotoaparát dostal od tety, která si všimla jeho neutuchajícího zájmu o způsob jak zachytit chlapecké pocity při objevování „velkého světa”. Už jako malí kluci se spolu s bratrem pokoušejí sestrojit zařízení, které by je samo vyfotografovalo tak, aby si mohli spolu vytvořit portréty,

bez toho, aby jeden z nich chyběl na fotografii. Pomocí motorku z dětské hračky automobilu na klíček se jim to daří. Starší bratr ho učí vyvolávat filmy, zasvěcuje jej do tajů temné komory a zvětšování fotografií na papírovou podložku. Po odchodu na střední školu do Jihlavy má štěstí, že vychovatel na internátě je zapáleným fotoamatérem, který vede fotokroužek, kde může Rudolf Jarnot zdokonalovat své dovednosti v temné komoře. Po návratu z Jihlavy do Příbora v roce 1956 se dozvídá, že ve městě je fotoklub, po první návštěvě zjišťuje, jak je na tom se svým fotografickým viděním, a sice že nestačí pouze zmáčknout spoušť aparátu, ale že je potřeba vědět co a jakým způsobem je možné dostat do fotografie. Onu zvláštní sílu, působivost, napětí a další výrazové prostředky. Postupně se snaží porozumět umělecké fotografii. Až o dva roky později se hlásí do místního fotoklubu, kde jej vede učitel a vedoucí v jedné osobě, pan Lubomír Loukotka. Začíná studovat fotoliteraturu, katalogy, fotočasopisy a jiné tiskoviny zabývající se fotografií. Zpočátku nemá odvahu jakýmkoli způsobem prezentovat své dosud ne moc zdařilé fotografie před zkušenými fotografy z klubu, teprve po nějaké době se osměluje. V té době se mu daří udělat svou první hodnotnou fotografii nevyjadřující jen realitu z dané předlohy, ale obraz, který mluví sám za sebe, nepotřebující žádného komentáře a daří se mu ji vytvořit kde jinde než na horách.

Tehdy si začíná uvědomovat, jak těžké je zachytit moment, který v horách může trvat jen několik vteřin, způsobem vhodným k nejlepšímu vystihnutí dané, neopakovatelné a kouzelné atmosféry přírody.

Od roku 1958 je stálým členem příborského fotoklubu do dnešních dnů. Mnoho svých fotografií pořizuje na svých výletech do hor, na kole po bývalém Československu, horolezeckých výpravách nejen do Vysokých Tater, ale i jinde po republice a zahraničí. Fotografuje nejen na formát kinofilmu, ale i na svitkový film středoformátovou zrcadlovkou PENTACONsix 6x6.

Mnohé fotografie z takto dokumentovaných výprav mají spíš charakter dokumentární a historický, některé z fotografií mají však i významnou estetickou hodnotu. Při trénování lyžování svých dcer v lyžařském oddílu si často našel chvíli pro vytváření fotografií, zachycující nejen závodění lyžařů v brankách, ale i život kolem lyžování. Především chtěl zachytit věrné portréty lidí, kteří obětují sportu celé své srdce. S otevřením hranic po roce 1989 se také otvírají dveře pro Jarnotovo cestování. Plní se mu sny fotografovat v Alpách na kopcích, jakými jsou například Matterhorn, Monte Rossa, Mont Blanc a další. Rudolf Jarnot však není zahleděn jen do fotografií vysokých hor, přírodních kamenných katedrál a průzračných vod ledovcových ples, je schopen fotografovat též „obyčejnou" krajinu ve svém blízkém okolí města Příbor.

1975, Rudolf Jarnot
a jeho Pentacon six

2002, Rudolf Jarnot

foto: Martin Mynařík

S přicházejícími léty nachází tzv: „génia loci" ,kouzlo místa i v nedalekém Poodří, v meandrech řeky Odry, kde fotografuje kouzelná zátiší vytvořená stále pulsujícím živlem jako je voda, stromy naklánějící se nad řeku ozdobené barevným listím podzimu a stopy v krajině, které za sebou zanechal při svém působení člověk. To vše a jistě ještě víc přitahuje fotografa na tatáž místa znovu a znovu. Rudolf Jarnot se vrací do některých míst a fotografuje v různou roční dobu, při různých světelných situacích. Krajinářská fotografie je především založena na vztahu člověka k přírodě, v Jarnotově životě je tento vztah velmi intenzivní. Fotografováním stále hledá sám sebe, svou cestu životem a jeho nehynoucí zájem je víc než obdivuhodný. Značnou část svého života věnoval a stále věnuje organizátorské práci a činnosti v oblasti amatérské fotografie na mnoha rovinách, například jako člen krajského poradního sboru nebo jako předseda příborského fotoklubu.

Jeho zájem o fotografické soutěže a mapové okruhy fotoklubů jistě také stojí za zmínku, mnohokrát uspěl na prvních místech nejen jako jednotlivec,

ale i ve skupinových soutěžích a výstavách s fotoklubem Příbor. Ve fotoklubu v Příboře pod vedením Rudolfa Jarnota se schází řada nadšenců „amatérů", kteří svými fotografiemi rozmanitých témat i stylů vytvářejí tzv. mapy, které si posílají mezi jednotlivými městy České republiky a hodnotí počtem bodů, s kolegy z jiných zúčastněných fotoklubů. Směsice takové mapy bývá velice různorodá - od fotografií krajiny po zdařilejší reportážní snímky z dovolené nebo ojedinělého aktu.

Na malém městě se ví mnoho o jeho obyvatelích a proto ani osobu fotografa Rudolfa Jarnota nelze přehlédnout. Kdokoli z města má nějaké otázky v oblasti fotografie a fototechniky jde za Jarnotem, v době kdy neexistoval internet, bylo možné najít radu jen ve fotoliteratuře nebo od starších fotografů. Hned po revoluci si Rudolf Jarnot zřizuje živnostenský list a na zakázku fotografuje sbírky pro muzeum ve Frenštátě pod Radhoštěm, ilustrační snímky pro Skialpin Pustevny nebo dokumentaci společenských a kulturních akcí ve městě Příbor pro městský úřad. Jeho práce se pohybuje především na poli krajinářské fotografie a reportáže.

I ve svých sedmdesáti čtyřech letech se Jarnot nebrání technickému převratu z analogové fotografie zaznamenávající barevnou i černobílou podobu obrazu na film za fotografii digitální vyžadující mírně odlišný přístup především v technických zákonitostech v oblasti digitálního snímání obrazu. Dnes pro digitální fotografování používá fotoaparát Canon D350.

S příchodem digitální technologie je Jarnot nucen se vypořádat také se znalostí práce na osobním počítači. S pomocí rodiny a svého technického nadání se mu tento úkol stává jednodušším a rychle se opět vydává na cestu a to cestu digitálních technologií a počítačově zpracovaného obrazu. Po nějaké době ochotně uznává výhody fotografování na světlocitlivý čip, nicméně stále řadu svých prací fotografuje na film a zpracovává sám, ve své temné komoře.

1996, Matterhorn

Rudolf Jarnot

Fotografická tvorba

hory

Hory jsou Jarnotovým velkým tématem. Není divu, že z jeho fotografické práce zaujímají největší díl. Nelze se tomu divit, jelikož je duší i tělem člověkem doslova sportovního typu, který by nevydržel sedět dlouho v ateliéru, aranžovat složité kompozice, svítit halogenovými světly či systémovými blesky. Každého z nás ovlivní prostředí, v němž jsme vyrůstali a u Rudolfa Jarnota tomu nebylo jinak. Těšínské Beskydy, ve kterých vyrůstal, v něm zanechaly hlubokou stopu. Město Příbor, kde prožil větší část svého života, je v podhůří vrcholů jakými jsou například Radhošt, Kněhyně, Smrk či Lysá hora. Obklopen touto skutečností se jeho kroky ubírají horskou fotografií, ve které se cítí asi nejvíce „doma". Zpočátku fotografuje spíše

1861, Výstup na Mt. Blanc,
foto: August, Louis Bissonové

dokumentárně, popisně se snaží zaznamenávat místa, která mají své jméno, svou polohu, někdy i slávu v horolezeckém světě, kde se svými kamarády spolulezci zažívá lidskou touhu po stanutí na vrcholu, podání si ruky s přítelem za dobře odvedenou práci. Vždyť tyto zážitky již popisovaly generace horolezců od prvního vystoupení na nejvyšší vrcholy Evropy, jakými byly například francouzští daguerrotypisté, bratři **August a Louis Bissonové.** Ti jako první (roku 1861) vystoupili s fotoaparátem a armádou nosičů na vrchol Mont Blancu, kde pořídili první záběry vysokohorské přírody v Alpách. Fotografování v té době bylo poněkud složitější než dnes a proto si právem tito průkopníci zaslouží obdiv. Zachycené postavičky v kloboucích s minimem horolezeckého vybavení ve spleti trhlin na ledovci jsou ukázkou toho, jak silná musela být touha vylézt na vrchol, dobýt místa, na nichž lidská noha ještě nezanechala stopu.

Zřejmě jako druhý fotograf v oblasti Alp působil již roku 1859 Francouz **Adolphe Braun,** který fotografoval krajinné náměty v Alsasku, později i u nás v Krkonoších při své cestě po rakouských zemích. Cestoval s „fotografickým vozem", kde měl pojízdnou temnou komoru. Cílem této bakalářské práce není popsat celou historii horské nebo krajinářské fotografie, jistě by ale byla škoda nezmínit alespoň pár jmen, která stála na počátku tohoto žánru. Jedním z opravdových velikánů krajinářské fotografie, tím pádem i fotografie hor, byl americký fotograf **Ansel Adams,** který se stal jistě spolu s dalšími asi největším vzorem Rudolfa Jarnota. Tento fotograf vynikal hlavně ve tvorbě dokonalé, technicky precizní černobílé fotografie. Proslavil se především fotografiemi z údolí Yosemite Valley. Byl také autorem několika knih o teorii fotografování a spoluzakladatel „zonálního systému". Roku 1932 v Kalifornii založil s kolegy, pro představu uveďme například **Edwarda H. Westona** či Imogen Cunninghamové, fotografické sdružení s názvem **Skupina f/64,** jejímž cílem se stala propagace kvality ostrosti a čistota fotografického obrazu. Název uvedené skupiny byl odvozen od clonového čísla fotoaparátu, který v té době členové této skupiny užívali. Na základě Adamsonových fotografií byly zřízeny některé národní parky USA. Dokonalé zpracování černobílé fotografie je a vždy bylo i Jarnotovým snem a krédem přístupu k práci v temné komoře, široká škála tónu černobílého obrazu a celá řada dalších prvků představující dokonalost tohoto média.

Yosemite Valley,
foto: Ansel Adams

Kavkaz,
foto: Vilém Heckel

Další jméno, které ve světě vysokohorské fotografie má své nepostradatelné místo, je Čech **Vilém Heckel,** fotograf, který byl a je snad největším vzorem pro všechny fotografy začínající na poli vysokohorské fotografie u nás. Ani u Rudolfa Jarnota tomu nebylo jinak. Vilém Heckel, který se stal ikonou především krajinářské a vysokohorské fotografie, se ale také podílel na propagaci kvalitní průmyslové a reklamní fotografie u nás, patřil k významným sportovním fotografům i k vynikajícím reportérům. Své životní téma však našel až ve velehorách, mezi horolezci. Hory pokládal za symboliku života, metaforu lidských možností kde síla, vytrvalost, odvaha a především vztah k přírodě a její znalost umožnila v historii lidstva vystoupit na nejvyšší vrcholy světa. Je autorem tří desítek knih k těm nejznámějším patří Naše hory (1956), Království slunce a ledu (1960), Hory a lidé (1964), Hindúkuš (1967). Byl také autorem bezpočtu samostatných i společných výstav. Dne 31. května 1970 při pokusu o výstup na horu Huaskarán v Peru tragicky zahynul pod lavinou i s celou expedicí se stejnojmenným názvem „Peru 70" složenou z předních československých horolezců. Na jeho fotografiích se často objevuje člověk „jako objekt", součást přírody, s níž je neodmyslitelně spjat. V jeho fotografickém vidění se odráží lidský postoj k přírodě a naopak. Na fotografiích často můžeme spatřit „nicotnost" člověka, který se najednou stává malou tečkou uprostřed bílé pláně zasněženého ledovce. Zřejmě jej nejen fascinovala hora či příroda jako taková, ale již

1966, Beskydy

foto: Rudolf Jarnot

1980, Pohled z Koprového štítu, Vysoké Tatry,
foto: Rudolf Jarnot

zmíněný fakt, že člověk nad ní nemá žádnou moc a musí se podřídit jejím rozmarům. Rudolf Jarnot z Heckelovy práce nejen čerpal inspiraci pro svou vizi ztvárnění majestátu hor, ale možná to byl také „hnací motor" při fotografování v těžkých horských podmínkách, kdy většina lidí je rádo že „je " a na nějaké to fotografování nemá ani náladu, ani sílu. V Jarnotově práci můžeme najít podobné principy kompozice a skladby obrazu jako u Heckela, kdy se snaží vyplnit formát hledáčku do plného pole, kde každá část má své místo. Komponování scény stejně jako u Heckela vychází z tradičního pojetí probíhajících linií umístěných v úhlopříčce nebo z umístění fotografovaných objektů do oblasti zlatého řezu, „vypíchnutí" postav či předmětů v poli hloubky ostrosti použitím nízkého clonového čísla při stanovení expozic.Co se kontrastního podání škály polotónů v Jarnotových černobílých fotografiích týče, tak bych ji v tomto ohledu spíše přirovnal k již zmíněným snímkům Ansela Adamse, v nichž je téměř vše postaveno na vysokém kontrastu. Často můžeme spatřit scénu s využitím protisvětla, kdy temná, někdy až magicky černá obloha s vystupujícími zářivými mraky, prosvícenými ostrým sluncem dominuje nad samotnou skutečností potlačeného horizontu ke spodní hraně obrazu. Právě ona dynamika mraků v nás vyvolává pocit tajemnosti, jelikož v danou chvíli se celá situace může kompletně změnit během pár minut, jak

1988, Pamír,

foto: Rudolf Jarnot

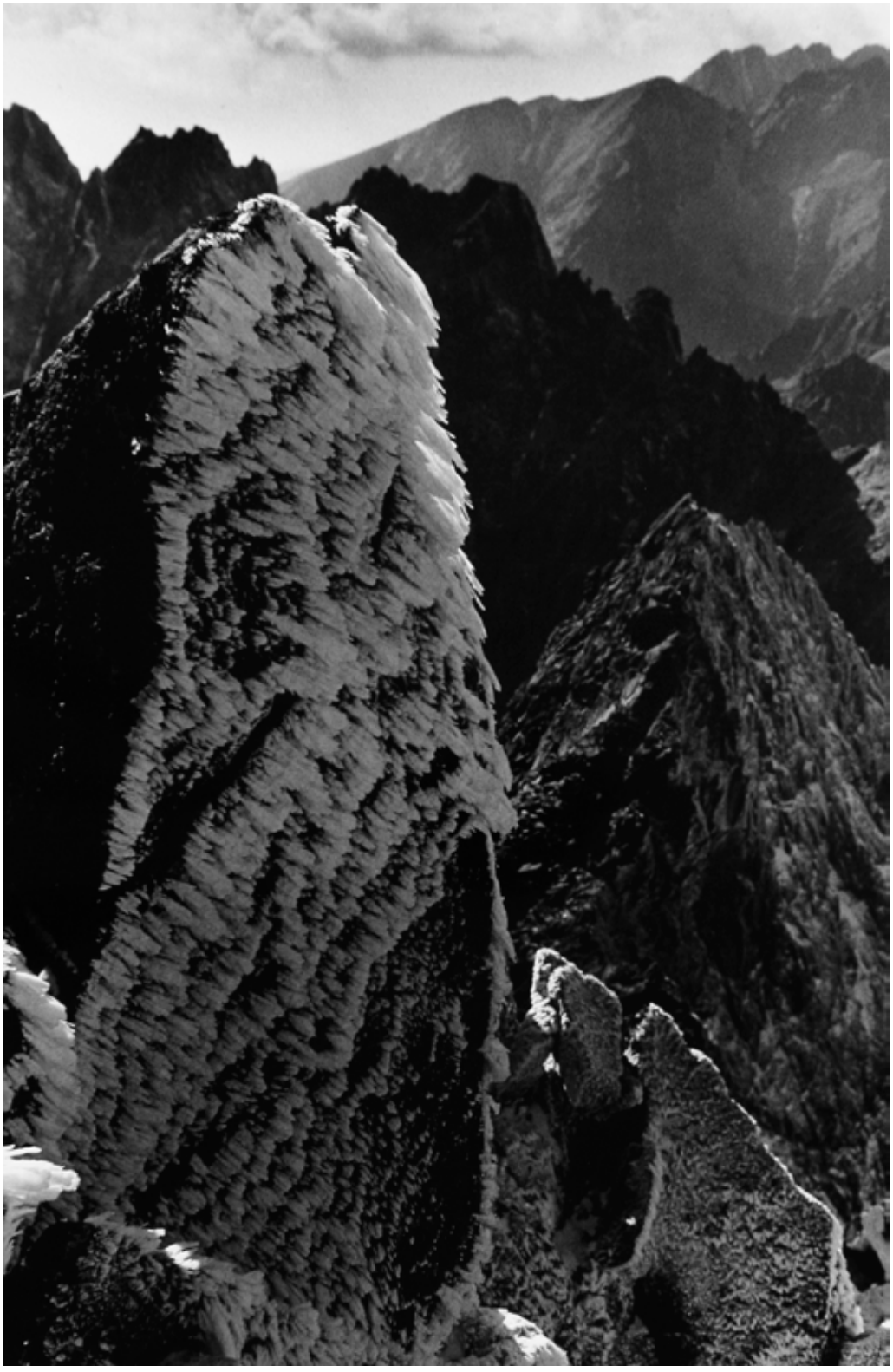

1988, Cestou k vrcholu, Vysoké Tatry

foto: Rudolf Jarnot

1988, Pamír, Ledovec Čimtargy,

foto: Rudolf Jarnot

už to v horách velmi často chodí. A tak zastavení onoho momentu, který už se nikdy nebude opakovat, je posláním fotografie. Jarnot si při fotografování v horách velice dobře uvědomuje využití zajímavého osvětlení, ostrého bočního světla, které modeluje krajinu a dává jí neobyčejnou plastičnost, podstatu materiálu jako je sníh, led nebo voda, materiály, na které když zasvítí slunce zespod nebo z extrémně bočního úhlu, zahrají nám třpytivou skladbu plnou paprsků a reflexů, kteréžto nám mohou posloužit jako výtvarný prvek. Zajímavý, neobyčejný úhel záběru můžeme také spatřit na fotografii jeho spolulezce, při lezení ve Vysokých Tatrách, kdy postava nad fotografem budí dojem létajícího tvora ověšeného jakýmsi harampádím. Důležitým prvkem v jeho fotografiích je jistý „motiv cesty", jenž se objevuje v mnoha Jarnotových snímcích. Jako by ho tento symbol přitahoval, aniž by si to sám uvědomoval či na tom systematicky pracoval, prostě má nutkání tuto skutečnost zachytit na fotografický materiál. Ve své tvorbě upřednostňuje černobílý obraz, nad kterým má kontrolu od začátku vzniku fotografie až do konce samotného nazvětšování. Také on sám chápe černobílý obraz za možnost daleko výtvarnějšího pojetí toho, co nás obklopuje.

1987, Vysoké Tatry,

foto: Rudolf Jarnot

Při převedení barevné reality do stupňů šedé pomineme efekt barvy a daleko více se můžeme soustředit na kompozici a obraz samotný. Nicméně na některých svých cestách do hor také fotografoval na diapozitivy, v té době velice populární, které se daly promítat na různých besedách s veřejností a ve fotoklubech. Motivy, ve kterých hraje barva důležitou roli, jako například proměny míst v krajině během střídání ročních období, fotografuje Jarnot barevně dodnes.

Autorův zápis z října, roku 2003: *Konečně stoupáme vzhůru po svých. Po únavně nekonečné, prašné jízdě skoro říčním korytem se dostáváme pod blankytnou modř na dotek zaledněných štítů. Jedinečná krajinná scenérie, pořádné stoupání, naložený batoh a myšlenky, co z něj vyhodit.Nač ty dva fotoaparáty ? Stačil by přece jeden, a co ty objektivy a další krámy k tomu. Jeden okamžik a chmurné myšlenky jsou ty tam. Rychle, než se nálada v krajině změní. „Rudo! Kde jsi zase, dělej, nezdržuj !" Vyhazuju cajk, kam se mi poděl zas ten filtr ? Konečně exponuji, dobírám, lezu. „Honzo!! Držíš se ? Nejistím, fotím !" Chvíle napětí. „Proboha, neblbni, sotva se držím, řádně dober !" Dobírám, přemýšlím.Prolétlo mi hlavou stále se opakující dilema: přišel jsem dobývat vrcholy, nebo fotografovat ? Konečně zase doma. V temné komoře znovu ožily zážitky z putování krajinnou horských štítů, ledovců a rozkvetlých luk. „Rudo, už máš fotky ? Víš tam v tom převisu ?" Rozpačitá odmlka. „Honzo, nemám, dobře jsem jistil, snad příště !"*

Jeho fotografie z velehor vznikaly zpočátku na domácí půdě bývalého Československa ve Vysokých Tatrách, ale také v Alpách, kde vylezl více než na dvacítku vrcholů. V roce 1987 odjíždí s brněnským horolezeckým oddílem do pohoří Pamír-Fánské hory v Tádžikistánu, kde fotografuje na vrcholech dosahujících téměř šest tisíc metrů. Fotografování v takto náročných podmínkách vyžaduje fyzickou zdatnost i technickou připravenost, jelikož sebemenší chybička může stát člověka život, v lepším případě zranění nebo omrznuté končetiny. Při cestách do hor byl vždy obklopen kamarády, lidmi, kteří milují přírodu, hory a sport, mají touhu překonávat svůj vlastní strach a vynaloží mnoho úsilí k dosažení svého vytouženého cíle. V jeho fotografiích hor se však lidský prvek neobjevuje ve velké míře, tak jako je tomu například u již zmiňovaného Viléma Heckela. Jak říká samotný autor „neumím tam postavit toho člověka". Lidi na horách fotografoval spíš reportážním způsobem, na památku, aby se doma mohl podělit s rodinou a přáteli o svá dobrodružství a znovu se alespoň na chvilku mohl vrátit do světa ledovců, trhlin a ostrého slunce. Snažil se zachytit spíše pocit panenskosti míst, kam lidská noha ještě nestačila vkročit a pokořit nedotčenou přírodu. Ani kompozičně nejsou Jarnotovy fotografie ničím novým, co by vybočovalo z klasických kompozičních principů, skladby a stavby obrazu. Je zde spíše vidět vliv čisté, klasické kompozice starých mistrů, vliv piktorialismu a naturalistické fotografie. Pro autora není důležitý nový revoluční přístup k tématu, ale je spíše zaujat procesem samotným.

1983, Svatý Jan,

foto: Rudolf Jarnot

Krajina

Při pohledu na Jarnotovy fotografie krajiny můžeme spatřit nejen krásu přírody, ale také autorův přístup k životu i uměleckému dílu. Každý tvůrce odhaluje ve svém díle kus sebe sama, své pocity, touhy a přání. V Jarnotově případu to byla právě krajina, která obklopuje nejen jeho osobu, ale je hluboce zakořeněna v něm samém, v jeho duši, v estetickém poznávání podstaty a tvaru, v momentu neustálého objevování. Rudolf Jarnot při putování krajinou objevuje sebe a své poslání, tak jako spousta dalších krajinářů. Nejinak tomu bylo například u Josefa Sudka, který jistě ovlivnil řadu fotografů krajiny svými cykly Praha panoramatická, fotografiemi z Beskyd-Hukvald, z pralesa v Mionší, nebo melancholickými zátišími. Uvádět zde všechny Sudkovy cykly a vydané publikace by bylo zbytečné, jelikož rozsah díla tohoto mistra české fotografie by vydal na několik diplomových prací. Sudkův vliv můžeme snad spatřit na Jarnotových fotografiích krajiny v tom,

1974, Studený potok,
Vysoké Tatry,
foto: Rudolf Jarnot

že Jarnot nehledá kýčovité záběry líbivé krajiny, ale snaží se o zachycení „génia loci" , duše onoho místa. Zachycuje sice reálné motivy, ty nám však mají posloužit jen jako nosič čehosi vznešenějšího, nosič informace, která není vázána na objekty samotné, ale na pocit a prožitek z umělcova díla. Čistota práce, brilantně nazvětšované fotografie jsou základem pro kvalitní krajinářskou fotografii, vždyť motiv samotný je většinou statický a autorovým záměrem by mělo být dokonalé podání vize, kterou chce prostřednictvím obrazu sdělit divákovi. V Jarnotově díle můžeme na jedné straně vidět odhodlanost a vytrvalost sportovního typu, tak jako tomu bylo u Viléma Heckela, na druhé straně procítěnost vztahu s prostředím, což se odráží v zálibě banálních zátiší zastřených iluzivním světlem a symbolikou tvarů. Beskydy jsou pro Jarnota domovem a také místem neustálého objevování. Jarnot fotografuje stále otevřený cyklus beskydské krajiny, na některá z míst chodí opakovaně a ve stejný čas zaznamenává ze stejného bodu proměnu místa vlivem změny ročního období a tím i jinou atmosféru vytvořenou

2007, Starý Jičín,
foto: Rudolf Jarnot

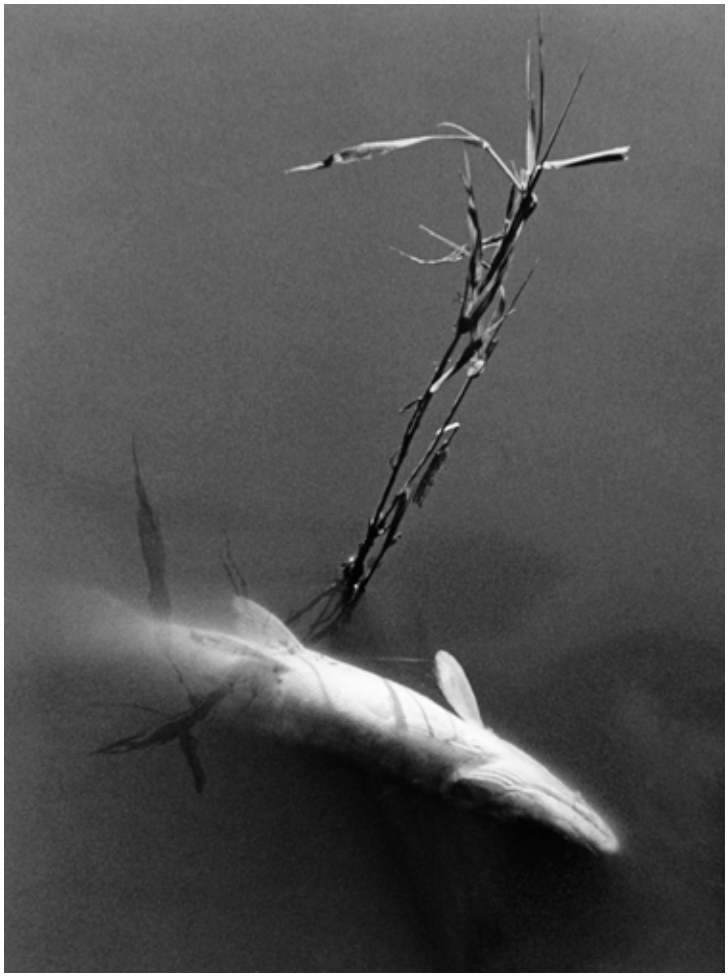

2006, Z cyklu Poodří
foto: Rudolf Jarnot

koloběhem času.

Jedním z fotografických cyklů, na kterých Jarnot již řadu let soustavně pracuje se nazývá Poodří. Tomuto cyklu předcházel soubor fotografií pro frenštátské muzeum, dokumentující prameny řeky Lubina. Tento soubor se stal zřejmě prvním impulsem k tomu, že se vrátil k tématu řeky právě v souboru Poodří. Řeka jako taková formuje krajinu kolem nás a přináší do všech míst život. Na řeku je v našem ekosystému napojeno mnoho ze sféry fauny i flóry. Také člověk se od pradávna snaží budovat města a vesnice na březích řek, které mohou přinášet nejen obživu ve formě zavlažovací schopnosti do okolní krajiny, ale i její zkázu. První fotografie vznikaly od roku 1975 pro spolek ochránců přírody ze Studénky do časopisu Poodří, později byl Jarnot osloven i radnicí v obci Bernartice nad Odrou, která připravovala knihu k výročí 200 let obce, aby zdokumentoval meandrující řeku a její kouzelná zátiší. V tomto souboru dokumentuje především úsek řeky Odry v Chráněné

krajinné oblasti Poodří mezi městy Studénka nad Odrou a Polanka nad Odrou. V již zmiňovaném časopisu Poodří odpověděl Jarnot na otázku zda má ,,své" místo, že takové místo nemá, jelikož vše se stále mění, řeka i život pulsuje a uhání někam dál. Na rozhraní okresů Nový Jičín a Frýdek-Místek měla být v minulosti řeka násilně regulovaná, na některých místech si povodí řeky Odry prosadilo svou a právě z těchto míst pochází snímek mrtvé štiky, která zůstala bez možnosti návratu ve „slepém rameně", jež vzniklo v místě odklonění hlavního toku. Tento snímek nezobrazuje pouze mrtvou rybu, ale i nerozumné lidské počínání v krajině, počínání, které nejde v souladu s přírodou, ale proti ní. Do těchto míst zavítal Rudolf Jarnot také se známým fotografem severomoravského regionu Petrem Sikulou, s kterým se setkával řadu let, nejen při občasných toulkách přírodou, ale i na výstavách a fotosetkáních organizovaných fotoklubem Příbor. Dalším z fotografů s podobným názorem na fotografii, se kterým se Jarnot přátelí je Petr Helbich, žijící již řadu let v Praze, člen Vlastivědné muzejní společnosti Frenštát, který dělal asistenta již zmiňovanému Josefu Sudkovi. Přítelem byl i již zesnulý Rudolf Janda z Frýdlantu, kterému Jarnot zvětšoval a reprodukoval jeho fotografie.

2000, Z cyklu Poodří

foto: Rudolf Jarnot

1970, Rudolf Jarnot
jako reportér,
foto: Josef Dresler

Reportážní a sportovní fotografie

Sport byl a stále je velkou součástí Jarnotova života. Od malička se věnuje aktivně cyklistice a tato jeho vášeň pro jízdu krajinou na dvou kolech ho provází i nyní v jeho sedmdesáti čtyřech letech. V jedné části jeho fotografické tvorby můžeme najít velice zdařilé sportovní reportáže z lyžařských závodů a republikových klání. Od pěti let lyžoval v Beskydech, které byly kolébkou tehdejšího československého lyžování, podobně jako třeba Krkonoše či Jeseníky. Později, v letech 1975 trénuje své dvě dcery. Jedna z nich se stala ve čtrnácti letech přebornicí republiky ve sjezdovém lyžování a v té době začíná Jarnot fotografovat soubor lyžařů, na kterém pracuje téměř jedenáct let do roku 1986. Při tomto fotografování je fascinován výrazem a postojem závodníků v těžkých pozicích mezi brankami. Výhodou proti jiným fotografům mu bylo, že jako trenér přesně znal trať a tudíž si dokázal najít ideální pozici, místo, odkud mohl prostřednictvím fotografie zastavit onu

1975, Při závodech,

foto: Rudolf Jarnot

chvíli, kdy lyžař vjíždí do branky a celé jeho tělo, stojící na hranách lyží, bojuje s odstředivou silou. Někdy naopak hledal místo, odkud by celá situace vypadala jinak než z plakátu na mistrovství světa ve sjezdovém lyžování. Použitím delších časů závěrky při expozici dosáhl rozmáznutí jedoucí postavy, navození efektu rychlosti a pohybové neostrosti. Také záměrné vyzdvihnutí zrna při vyvolávání, používání vysoce citlivých filmů podtrhuje výtvarnou složku v černobílém podání. V některých snímcích se ztrácí prostor, objekty jakoby levitují v bílé ploše, vše je postaveno na principu tonálního rozdílu a převedení objektů do plochy. Další věcí, která Jarnota na fotografii lyžařů přitahovala, byla možnost spatřit onen pomíjivý moment, který lidské oko při tak velké rychlosti závodníků nepostřehne. Fotografie mu navíc byla pomocníkem při trénování, takže mohl svým svěřencům přímo ukázat, jaké dělají chyby, jako například špatné postavení těla, náklonu a další. V té době nebyla technika pro sportovní fotografii zdaleka tak dokonalá jako je tomu dnes, kdy fotoaparáty s automatickým převíjením či zápisem pěti i více snímků za vteřinu rozfázují pohyb k vytvoření sekvence, takzvané „fotografování na motor". Záleželo tedy velice na oku a citu fotografa, který byl nucen zmáčknout spoušť ještě před tím, než lyžař vjel do branky, aby ho zachytil v požadované pozici. Pro fotografování lyžařů používal Jarnot kinofilmový aparát Practica se středoformátovými teleobjektivy z Pentacon Sixu přes redukci. V té době používal filmy Foma a východoněmecké Orwo i fotopapíry a chemii od již zmiňovaných firem. Mnohdy na přání kolegů, ať už lyžařů či horolezců, dokumentoval atmosféru při závodech, výletech do hor, trénincích a klubových setkáních. S reportážní fotografií se dodnes setkává při dokumentování různých dobových událostí v Příboře a okolí, jakými jsou například koncerty, festivaly, oslavy a podobně.

1976, Při závodech,

foto: Rudolf Jarnot

1976, Ze souboru „Příbor Moje město"
foto: Rudolf Jarnot

Příbor mé město

Rudolf Jarnot, ačkoli se nenarodil v Příboře, má k tomuto městu a jeho obyvatelům hluboký vztah. Již od začátku své fotografické cesty zpracovává neustále se měnící podobu města. Společně se svým přítelem a učitelem z fotografického kroužku Lubomírem Loukotkou, který je kronikář města Příbor, zaznamenává nejen proměny, ale i všechny události, které se konají v tomto malém severomoravském městě. Intenzivněji se Jarnot tomuto tématu věnuje od roku 1960. Některá mizející místa se snažili zachytit jako téma s příborským fotoklubem, mnohé z fotografií měly skoro až revoluční charakter, jelikož v té době probíhala výstavba panelových sídlišť, bořily se staré historické budovy, dlážděné uličky s atmosférou první republiky, na kterých tehdejšímu režimu moc nezáleželo. Na jednom z nich je dnes pomník obětem druhé světové války s ruským tryskovým letadlem. Každý rok si dávali za úkol zpracovat různé motivy například Barokní Příbor, Industriální

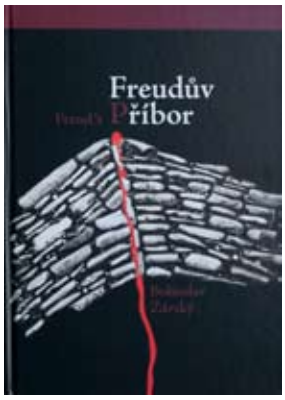

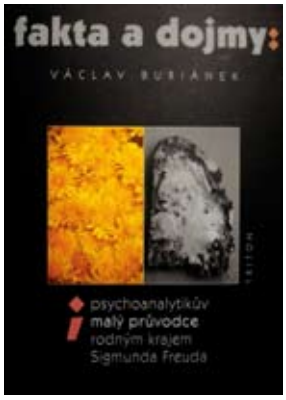

Publikace na kterých

se Rudolf Jarnot obrazově podílel

Příbor a další. Před zahájením výstavy věnující se již zmiňovanému tématu Barokní Příbor byl vydán i kalendář, který vytiskla tiskárna Bromografie v Lipníku nad Bečvou, kvůli kterému si Jarnota dokonce zavolali na Národní výbor, aby jim vysvětlil, proč dokumentují právě tuto architekturu a nevěnují se tématům jiným, jako například pokroku, technice a podobně. Detaily barokní architektury se totiž ponejvíc nacházejí na kostelích, oltářích, což se tehdejšímu režimu zřejmě moc nelíbilo a považoval to za provokaci. Kvůli takovým příhodám byl fotoklub několikrát nucen jít vyfotografovat schůzi či oslavu tehdejšího vedoucího strany, aby neměl problémy a jeho členové se mohli dál scházet. Při této své činnosti si leckdy ani moc neuvědomovali, jak cenné mohou být takovéto někdy až banální snímky budov a ulic. Většinou fotografovali samostatně a při svých schůzkách ve fotoklubu konzultovali jednotlivé fotografie, hodnotili, co se komu povedlo více či méně. Své fotografie Příbora uplatnil Jarnot mnohokrát, v různých informačních katalozích, brožurách, knihách i výstavách. Jedna z Jarnotových samostatných výstav se jmenovala Příbor mé město, ve které vystavil jak popisné charakteristické pohledy na město, tak i abstraktní detaily dlážděného podloubí, struktury oprýskané barvy vrat měšťanského domku, či melancholickou světelnou hru paprsků příborského podloubí. Skoro po padesáti letech této činnosti byla příborským rodákem Bohuslavem Žárským vydaná kniha Freudův Příbor. Ten Jarnota požádal jestli by se obrazově nepodílel na této publikaci. Z této spolupráce vznikla nádherná barevná kniha věnující se historii města. K některým historickým fotografiím jsou zde doplněny pro srovnání záběry současného stavu, ze stejného místa, při stejném světle, ve stejnou roční dobu. Další kniha, ve které můžeme spatřit Jarnotovy fotografie se jmenuje Příbor, fakta a dojmy- Václav Buriánek. Inspirací pro Jarnota v oblasti fotografie architektury byla a je dodnes kniha

Dialog tvarů, architektura barokní Prahy Milana Pavlíka a Vladimíra Uhra nebo fotografie zdejšího fotografa Františka Štěpána, který kladl velký důraz na technicky dokonalé zpracování a čistotu černobílé fotografie. Jarnot dokumentoval nejen architekturu a měnící se podobu svého města, ale také na požádání města i většinu událostí probíhajících od šedesátých let do dnešních dnů, proto v jeho pečlivě uspořádaném archivu najdeme fotografie místních sportovců, umělců, významných osobností jako například snímky bývalého prezidenta Václava Havla, který za svého působení, při příležitosti oslav města Nový Jičín, navštívil mimo jinné i výstavu Rudolfa Jarnota. Dodnes fotografuje i pro okolní magistráty měst Frenštát pod Radhoštěm, Nový Jičín, Kopřivnici a další. Pro Jarnota osobně bylo příjemnější toulat se městem a hledat tajemná zákoutí, odlesky kočičích hlav vydlážděných ulic, než fotografovat život lidí na malém městě.

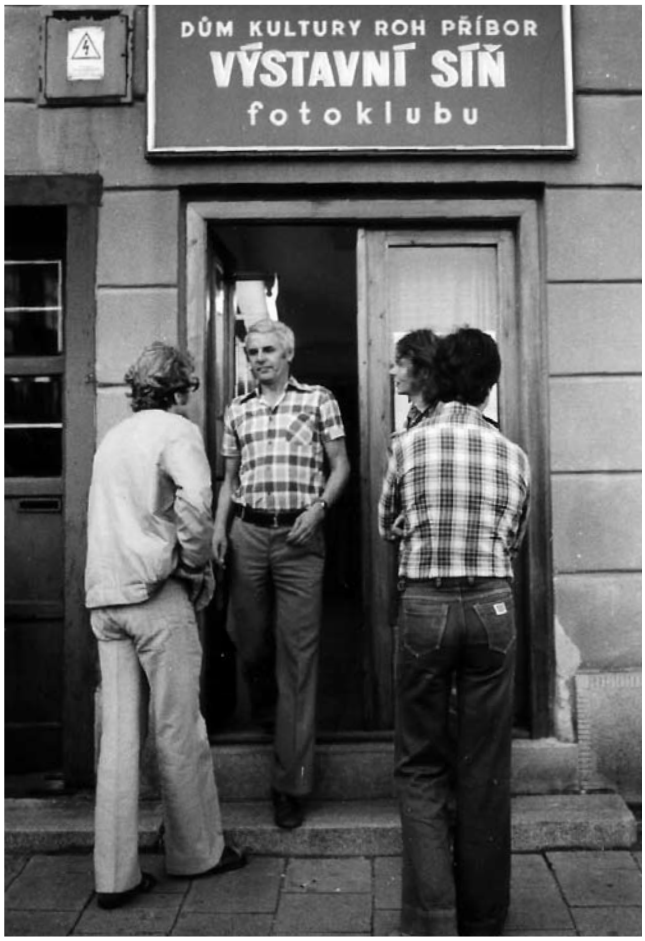

Výstavní síň fotoklubu Příbor, Rudolf Jarnot uprostřed

Organizační a výstavní činnost

Rudolf Jarnot má vrozenou organizační schopnost motivovat a učit lidi kolem sebe tomu, co sám poznal a čeho dosáhl. Bez něj by příborská fotografie nikdy nebyla tam kde je, neprosadila by se na celorepublikových soutěžích u nás i v zahraničí, ani by „nevychovala" fotografy kteří prošli na začátku své fotografické kariéry místním fotoklubem. Těmi byli například Vladimír Birgus, Milan Bureš a další. Od vedoucího fotoklubu Lubomíra Loukotky převzal Jarnot roku 1967 předsednictví, které trvá de facto dodnes. Oficiálně sice přednesl, že by chtěl ukončit tuto téměř čtyřicetiletou činnost, nikdo ze stávajících členů o ni však neprojevil zájem, tudíž zůstává stále na

Fotosetkání,

Rudolf Jarnot uprostřed

bedrech Rudolfa Jarnota. Již v sedmdesátých letech se začali příborští fotografové pravidelně zapojovat do celorepublikových mapových okruhů, jedním z prvních byl mapový okruh Jiřího Jeníčka, významného fotografa pocházejícího z Berouna, který tamní fotoskupina Zenit zorganizovala a v němž příborský spolek skončil na třetím místě. Jednou měsíčně si ve fotoklubu na schůzkách vypisovali témata ke zpracování jakými byly třeba plot nebo most, schody a jiné. Konzultovali skladbu a stavbu obrazu, kompozici, barevné podání, technické problémy při zvětšování v temné komoře. Při domě kultury ROH byla zřízena Výstavní síň, která byla zrušena až v roce 1991. Další aktivitou byly „Příborské fotonoviny", výloha jednoho domu na náměstí, kde měli umístěn informační panel, na kterém vystavovali své fotografie. Součástí výlohy byla také dřevěná bedýnka, do které se dalo zasunout několik barevných diapozitivů a při prosvícení žárovkou bylo možno, především ve večerních hodinách, pozorovat kouzlo fotografie. Jarnot také vedl při základní škole v Jičínské ulici fotokroužek, do kterého chodil od šesté třídy například Vladimír Birgus, Ladislav Šmidke, Luděk Kaluža, Dušan Bajer a další. V temné komoře nedaleko náměstí zasvěcoval

Příborská výstavní síň,
hostem Miroslav Bílek

studenty do tajů vyvolávání filmů a zvětšování černobílé fotografie. V době okupace Československa ruskými vojsky roku 1968-69 se objevil v již zmíněné výloze i Birgusův snímek s názvem „Tento ruský náboj zabil mého přítele" a Jarnot jako vedoucí fotoklubu musel za studenty chodit na okres vyslětlovat, co to mělo znamenat. Kromě schůzek ve fotokroužku brával studenty na cyklistické výlety nebo do nedalekých tréninkových skal ve Štramberku, kde učil žáky slaňovat a lézt po skalách. Později vytvořil Galerii na náměstí, kde představovali své práce nejen regionální autoři, ale i celorepublikově známí fotografové. Jednou za rok také organizoval fotosetkání a diafony, kde probíhaly výstavy na „Na šnůrách" a fotografové si mohli vyměnit zkušenosti, hodnotit si jednotlivé fotografie či si jen tak popovídat, kdo kde vystavoval a publikoval svá díla. Mnohokrát pozval autory zvučných jmen tehdejší československé fotografie jakými byli Milan Borovička nebo Miroslav Bílek a další. Byl dlouholetým členem krajského poradního sboru pro amatérskou fotografii.

Hostem fotosetkání

Vladimír Birgus

Je zařazen v Encyklopedii českých a slovenských fotografů (ASCO, Praha 1993) medailonek autora zpracoval Vladimír Birgus. Jarnot obětoval organizační činnosti mnoho času a energie, kdy pro samé zařizování neměl mnohdy čas na svou tvorbu. I dnes se neúnavně zúčastňuje Mapových okruhů Vysočina, fotografické soutěže na Slovensku Strom Ružomberok, české celorepublikové soutěže Zemský ráj a Pacovské kolo. Většina z nich má krajinný nebo ekologický podtext. Na tradici výstavní síně se podařilo nedávno navázat zřízením tzv. Galerie v radnici, kterou vybudoval městský úřad za spolupráce fotoklubu. Rudolf Jarnot na své dlouhé fotografické cestě vystavoval nejen v mnoha českých městech, ale i v zahraničí. Výstavy jsou pro něj jen jakousi malou tečkou a odměnou za vloženou energii, větší odměnou je proces samotného fotografování.

Závěr

V historii české a tehdejší československé fotografie, není jméno Rudolfa Jarnota nijak zvlášt zastoupeno. Ani on sám neprahne po přehnané publicitě, ale v beskydském regionu má své nepostradatelné místo a každý, kdo se kdy setkal s krajinářskou nebo horskou fotografií, na něj jistě narazil nebo se s ním osobně setkal. I ve svých sedmdesáti čtyřech letech je stále neúnavným návštěvníkem galerií a fotografických výstav. Také na poli organizátorské činnosti byl a je velice důležitou osobností, člověkem, který zasvětil a mnohdy podřídil fotografii celý svůj život.

Přístup Rudolfa Jarnota mne přesvědčil o tom, že člověk se musí neustále něčemu učit, krůček po krůčku jít za svým snem a cílem, přestože se ten sen neustále přímou úměrou vzdaluje. Cílem se stává cesta samotná. Jarnotovi je odměnou jeho pevné zdraví a vitální přístup k životu. Jen

málokdy narazíte na člověka, který má neustále úsměv na tváři, nic není pro něj velký problém a dokáže se nadchnout pro dobrou věc. Snad toto umění našel ve velehorách, kde má člověk čas o sobě hodně přemýšlet, snad mu tento dar nadělila příroda nebo bůh. Ať už to je jakkoli, Rudolf Jarnot si jistě zaslouží, aby o něm vznikla alespoň tato skromná diplomová práce.

Přehled výstav a účast v soutěžích

Autorské výstavy:

1976 Hory, Příbor
1978 Příbor – moje město, Příbor
1981 Hory – lyže, Příbor
1984 6 autorů okresu Nový jičín, Nový jičín
1984 Příbor – moje město, Hukvaldy
1984 Horská krajina, Nový Jičín
1984 Výběr z tvorby, Příbor
1989 Horská krajina, Nový Jičín
1990 Fotografie, Alice Springs, Austrálie
1993 Fotografie, Mestské kulturné stredisko, Dolný Kubín
1994 Fotografie, Městské kulturní středisko, Stará pošta, Nový Jičín
1994 Fotografie, Městské muzeum, Příbor
1995 Horská krajina, Galerie K-91, Košice
1999 Fotografie, muzeum v Příboře
1999 Fotografie, muzeum v Bílovci
1999 Fotografie, Městské kulturní středisko, Stará pošta, Nový Jičín
2000 Fotografie, Muzeum ve Frenštátě pod Radhoštěm
2004 Hory můj svět, KaSS – Střelnice, Český Těšín, Siersburg, Německo
2005 Fotografie, Velká galerie Těšínského divadla, Český Těšín

Účast na soutěžích a výstavách s fotoklubem DK ROH Příbor:

1979 Společná výstava fotoklubů Svit Otrokovice a DK Příbor, Kroměříž
1980 Výstavní síň fotoklubu, Sedlčany
1981 Výstavní síň fotoklubu, Náchod
1981 Výstavní síň fotoklubu, Pardubice
1982 Chodovský džbán, Chodov
1982 Fotochema Ostrava, Ostrava
1984 AMFO´84 – národní soutěž, Olomouc, cena – stříbrná medaile
1984 Interfotoklub ´84, Vsetín, cena – bronzová medaile
1984 6 autorů okresu Nový jičín, Městské kulturní středisko, Nový jičín
1985 Fotokluby SČF – Český Těšín, Příbor
1987 Člověk a město, Příroda, Görlitz, Bautzen, Německo
1988 výstava fotoklubu, Český Těšín
1988 Fotosession (20 autorů z ČSSR), Příbor
1988 Fotosession (20 autorů z ČSSR), Praha
2000 Intrefotoklub, Vsetín
2000 20. Národní výstava amatérské fotografie, Svitavy, I.místo
2002 22. Národní výstava amatérské fotografie, Svitavy,
2004 Galerie v radnici, Příbor

2004 Městské kulturní středisko, Nový Jičín
2004 Map. okruh Vysočina, soutěž, Jindřichův Hradec, I. místo
2005 Map. okruh Vysočina, soutěž, Jindřichův Hradec, I. místo
2006 Map. okruh Vysočina, soutěž, Jindřichův Hradec, II. místo

Účast na soutěžích a výstavách:

1969 Výtvarná fotografie Severomoravského kraje, Olomouc
1969 Moje fotografie z Vysokých Tater, Bratislava,III. místo
1970 Okresní výstava amatérské fotografie, Příbor
1971 II. Mezinárodní fotofestival horské fotografie, Lanzo – Torino, Itálie
1972 Štít Viléma Heckla, Liberec, čestné uznání
1973 Beskydy ve fotografii, Hukvaldy
1974 Mládí v tanci – krásy Beskyd, celostátní soutěž, Nový Jičín, I. místo
1974 Okresní výstava amatérské fotografie, Příbor
1976 Okresní soutěž AMFO, Nový Jičín
1976 F – 400, Kralupy nad Vltavou, čestné uznání
1977 Krajská výstava amatérské fotografie, Ostrava
1978 F – 400, Kralupy nad Vltavou, čestné uznání
1978 Objektivem – Očima, Kroměříž
1978 AMFO – okresní přehlídka, Bílovec
1978 AMFO – krajská přehlídka, Ostrava
1978 Mládí v tanci – Lidé a Beskydy, Nový Jičín
1979 Květy – Kamerou čtenářů
1979 Zlatý svícen, kamenický Šenov
1980 Objektivem – Očima, Kroměříž
1980 F – 400, Kralupy nad Vltavou, II. místo
1980 Člověk a město, Brandýs nad Orlicí
1980 Mládí – Hory a lidé, Nový Jičín
1982 Diafon – krajská přehlídka, Havířov – I. místo
1982 Diafon – národní přehlídka, Opava – čestné uznání
1982 Okresní soutěž AMFO, Nový Jičín
1983 Výstava fotografií, Łodź, Polsko
1984 Krajská soutěž AMFO, Ostrava, čestné uznání
1987 Fulnecký kaleidoskop ´87, Fulnek
1987 Fotoklub Kroměříž 1987, Kroměříž
1987 Výtvarní umělci ve fotografii, Hlinsko
1987 Cena Milana Krišśáka – Krásy Slovenska, Starý Smokovec, Slovensko
1987 Přátelství na laně´87, Liberec
1988 Přátelství na laně´88, Liberec
1989 Okresní soutěž AMFO, Nový Jičín, II. místo

1993 Národní výstava amatérské fotografie, Vlastivědné muzeum Olomouc
1994 Diafon, Opava – III. cena
1997 „Strom ´97" – mezinárodní výstava, Lipt. Muzeum, Ružomberok
1997 „Kámen a led" – výstava, Vlastivědné muzeum, Jesenice
1998 Výstava experimentální fotografie „Z ledu ven", Děčín
1999 „Strom ´99" – mezinárodní výstava, Lipt. Muzeum, Ružomberok

Použitá literatura a rozhovory

Použitá literatura:

Hans–Michael, Koetze, Photo Icons, Taschen, 1996
Museum Ludwig Cologne, 20 TH century photography, Taschen, 2005
Mrázková, Daniela, Příběh fotografie, Mladá fronta, 1985
Garčic, Lukáš: Fotoklub Příbor, Diplomová bakalářská práce, Opava 2004
Hlaváč, Ľudovít; Birgus, Vladimír a kol.: Encyklopedie českých a slovenských fotografů, ASCO, Praha 1993
Birgus, Vladimír; Scheufler, Pavel: Fotografie v českých zemích 1839 – 1999, Praha 1999
Borovička, Milan: katalog k výstavě Rudolfa Jarnota 1994
Baran, Ludvík: Photo Art, 2007, č.3, s. 42 – 47
Photo Art: 2007, č.4, s. 91
Československá fotografie: 1978, č. 2, s. 55
Pamětní kniha fotoklubu: Příbor, 1975
Bartek, Vojtěch: katalog k výstavě Rudolfa Jarnota 2004

Osobní rozhovory:

Jarnot, Rudolf, Příbor, 12.6.2007
Jarnot, Rudolf, Příbor, 20.2.2008
Gabčan, Fedor, Praha, 18.2.2008
Pavlinák, Petr, tel. rozhovor 25.2.2008
Bartek, Vojtěch, Opava, 15.3.2008
Bartek, Vojtěch, Ostrava, 6.4.2008
Jarnot, Rudolf, Příbor, 4.6.2008
Birgus, Vladimír, Horní Bečva, 21.6.2008
Jarnot, Rudolf, Příbor, 24.7.2008
Loukotka, Lubomír, Příbor, 24.7.2008

Jmenný rejstřík

Adams, Ansel 15, 16, 18
Bartek, Vojtěch 46
Bílek, Miroslav 37
Birgus, Vladimír 3, 6, 35, 36, 37, 38, 46
Bajer, Dušan 36
Borovička, Milan 37, 46
Braun, Adolphe 15
Bissonové, August, Louis 15
Bureš, Milan 35
Buriánek, Václav 33
Cunningham, Imogen 15
Freud, Zigmund 33, 34
Havel, Václav 34
Heckel, Vilém 16, 18, 23, 25
Helbich, Petr 27
Janda, Rudolf 27
Jeníček, Jiří 36
Kaluža, Luděk 36
Loukotka, Lubomír 10, 35
Pavlík, Milan 34
Sikula, Petr 27
Sudek, Josef 24
Šmidke, Ladislav 36
Štěpán, František 34
Uher, Vladimír 34
Weston, Henry, Edvard 15
Žárský, Bohuslav 33

Obrazová příloha

Fotografie Rudolfa Jarnota

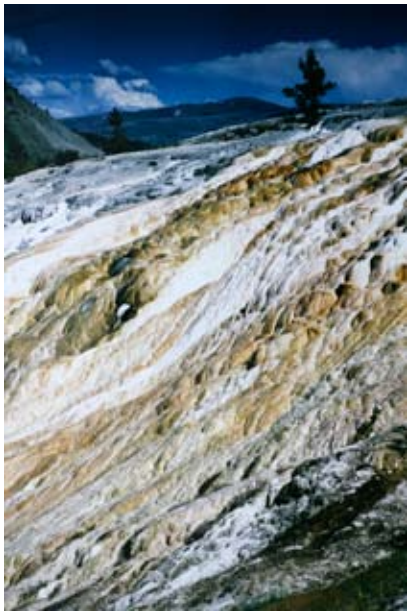

SALVARE

Tiskoviny a publikace

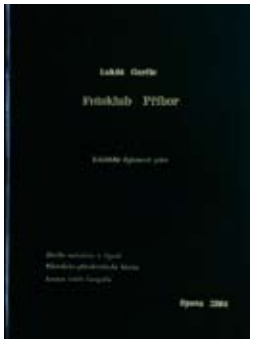

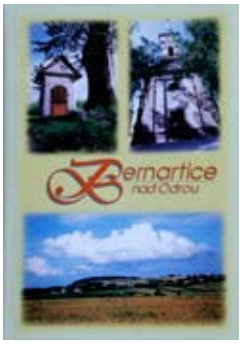

Dokumentace z vernisáží

2004, Český Těšín,
vernisáž Rudolfa Jarnota

2004, Galerie Stará pošta,
Nový Jičín, vernisáž Rudolfa Jarnota

2004, Galerie Stará pošta,
Nový Jičín, vernisáž
Rudolfa Jarnota

2004, Galerie Stará pošta,
Nový Jičín, vernisáž
Rudolfa Jarnota

2007, Příbor, Galerie v radnici,
při vernisáži Gustava Baygera

1999, Václav Havel podepisuje
katalog k výstavě v Novém Jičíně

2004, Příbor,
Galerie v radnici

2005, Český Těšín, z výstavy
s Emanuelem Křenkem

1994, Příborské muzeum,
Milan Borovička zahajuje
výstavu Rudolfa Jarnota

1970, Helena Figallová
blahopřeje Rudolfu Jarnotovi
na jeho výstavě